

ΝΕΡΟ ΣΤΟ ΚΡΑΣΙ ΣΟΥ

Πρωτοετείς και δευτεροετείς παρακολούθησαμε τις διαλέξεις του καθηγητού της φιλοσοφίας. Τὸν Δεκέμβρη μᾶς ἔδωσε ἕνα κατάλογο θεμάτων γιὰ φιλοσοφικὴ διατριβὴ καὶ τότε φανήκαν καθαρὰ οἱ ἀρέσκειες ὅλων μας γιὰτὶ φροσιὰ ὁ καθένας διάλεξε τὸ θέμα του εἶτε γιὰ νὰ τὸ ὑποστηρίξει, εἶτε γιὰ νὰ τὸ χτυπήσει.

Τὸ θέμα ποὺ διάλεξε ἦταν «αἰσιοδοξία». Ποτὲ ὁ Λάιμπνιτς δὲν εἶχε πῶς θεομὸ ὑποστηρικτὴ. Γύρω μου μαζεύτηκαν κι' ἄλλοι, κι' ἄλλες, λιγώτερο ἐνθουσιώδεις μὰ πάντα μὲ τὸ χαμόγελο στὴ ψυχὴ ποὺ ἀρινοῦτανε νὰ βλέπει ἀσχημίες στὸν κόσμο. Γενήκαμε μὴ συντροφιά ξεχωριστῆ. Ἐνωμένοι πάντα καὶ στὴ μελέτη, καὶ στὶς ἐκδρομὲς εἴχαμε ταχτικὲς συγκεντρώσεις στὴν ἀκροία τοῦ μεγάλου διαδρομίου τοῦ οἰκοτροφείου μας, ποὺ μὲ λίγες πρᾶσινάδες κι' ἕνα παραπέτασμα γινοῦτανε μὴ πρόχειρη αἴθουσα ὑποδοχῆς. Ἐκεῖ εἴχαμε καὶ διαλέξεις καὶ συζητήσεις ὄχι πάντα φιλοσοφικὲς καὶ μουσικὴ καὶ γέλια. Εἶχε καὶ τραγοῦδι δικό της ἡ συντροφιά ποὺ ἄρχιζε:

Νιότη, χαρά μου!

Κρασί ποὺ πίνω καὶ μεθῶ...

Ἄωσαμε τὶς διατριβὲς μας στὸν καθηγητὴ καὶ περιμέναμε μ' ἀνεπιμονήν τας κρίσεις του. Στὴ μέση τοῦ σχολικοῦ χρόνου παρουσιάστηκε ἀνάγκη νὰ παρακολουθῶ λατινικὸ ἐξωτερικὸ φροντιστήριον γιὰτὶ δὲν ἤμουν καλὰ καταρτισμένη σ' αὐτὸ τὸ μάθημα. Ἦταν ἐπιτὰ ὡς ὅτι τὸ πρῶτὸ ἡ ὥρα τοῦ φροντιστηρίου. Ἐφρουγα πάντα ἀπ' τὸ πάλτι τοῦ φροντιστοῦ σὶς ὀκτώ παρὰ πέντε, καὶ σχεδὸν ἔτρεχα στὸ δρόμο γιὰ νὰ προφτάνω τὸ μάθημα τῶν ὀκτώ στὸ Πανεπιστήμιον. Περιοῦσα μὴδὲς ἀπ' τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς. Εἶνε συνηθισμένον τὸ θέμα τῶν ζητιάνων γύρω ἀπὸ ἐκκλησίας, ἀπ' τὴν πρώτη βδομάδα ὅμως μοῦκανε ἐντύπωση ἕνα θλιβερὸ σύμπλεγμα στὴ γωνιά τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς. Ἐνας τυφλός. Φοροῦσε παυπάλαια στρατιωτικὰ χακί, χωρὶς κανένα διακριτικὸ σημάδι πάνω, καὶ στὸ χέρι του. κρατοῦσε ἕνα σταχτοκίτρινον ψαθάκι φαρμακὸν σὶς ἄκρες, πρὸ τὸ βαστοῦσε ἀπλωμένον στὸ ἔλεος τῶν διαβατῶν. Ὁ,τι ὅμως ἔκανε ἐντύπωση ἦταν τὸ πρόσωπό του. Ἄγνόν, σκελετωμένον. Ἐφρουε μὴ βαθιὰ οὐλὴ ποὺ ἄρχιζε ἀπ' τὸ μέτωπον καὶ περνώοντας τὸ μάγουλον κατέληγε κάτω ἀπ' τ' αὐτὴ, καὶ ποὺ ἀνομιζονταν μὲ τὴν χακίαν του στολή. Οἱ κόγχες τῶν ματιῶν του κοίτες, τὰ βλέφαρα ἐρεθισμένα κόκκινα, κλειστὰ πάντα καὶ σφιγμένα σὰ νὰ μὴ εἴχαν μὲσα βολβούς. Ἀὲ ζητιάνευε σὰν τοὺς ἄλλους ἐνοχλῶντας τοὺς διαβάτες μὲ σωροὺς παρακλήσεις καὶ ἐνλογίαι. Ἄν κανένας ἔροιχε καμμιὰ δεκάρα σὶς παλιὸ ψαθάκι τὰ χεῖλια του κουνιόντανε σ' ἕνα «εὐχαριστῶ» μισάκουστο. Πλάι στὸν τυφλὸ ἔστεκε μὴ μικρὴ ἕνδεκα ἢ δώδεκα χρόνων. Τὸ χλωμό της προσωπάκι εἶχε τέτοια ομοιότητα μὲ τοῦ τυφλοῦ στρατιώτη ποὺ ἀδίστακτα τὴν ἔλεγε κόρη του. Βαστοῦσε πάντα ἕνα βιβλίον στὸ χέρι της παλιὸ ξεφτυσμένον σὰν καὶ τὰ οὐζα καὶ τὸ σαλάκι της. Πάντα ὄρθιος ὁ τυφλός. Ὅρθια κι' ἡ μικρὴ πλάι του καὶ διάβαζε. Ἦταν τόσο περιέργον τὸ θέμα ποὺ μὴ μέρα πέρασα ἀργοπορῶντας κοντὰ των. Ἡ μικρὴ κρατοῦσε κλειστὸ τὸ βιβλίον κι' ἔλεγε:

—... ἐστί, ἐσμέν, ἐστέ, εἶσι.

—Ἐξέσασες τὸν δυνὸ τῆς εἶπεν ὁ πατέρας της, ἐπιπληχτικὰ μαζὶ καὶ θωπυτικὰ ἐνῶ τὸ πρόσωπό του φρωτιζότανε ἀπὸ μὴ ἀνέκφραστη γαλήνη, κι' ἡ φωνὴ

του ἔτρεμε ἐλαφρὰ.

Ἐφρουγα βιαστικὰ γιὰτὶ πλησίαζε ὄχτῳ.

Τὰ ἀπόγευμα μαζεμένοι σὶς προπύλαια τῆς Βιβλιοθήκης συζητοῦσαμε. Ὁ καθηγητὴς αὔριο θᾶδινε πίσω τὶς διατριβὲς. Ἡ συζήτησις λοιπὸν ἦταν ὄλο Σοπενχάουερ καὶ Λάιμπνιτς καὶ Κάντ καὶ Νίτσε.

Γιὰ νὰ ὑποστηρίξω τὰ ἐπιχειρήματά μου διηγήθηκα στὸν κύκλον τι εἶδα καὶ ἄκουσα τὸ πρῶτ.

—Ἄν αὐτὸς ὁ τυφλός, εἶπα τελειώνοντας, δὲν εἶχε τὸ ψυχικὸ σθένος ν' ἀντιπαλαίσει σὶς περιστάσεις θᾶταν ἕνα σαράβαλον, χωρὶς ἀξία, κι' ἡ κόρη του ἕνα χαμῖν πρὸς τὸ δρόμον τῆς διαφθορᾶς. Μὰ τὸν βλέπετε. Πίσω ἀπὸ τὰ κόκκινα φλογισμένα του βλέφαρα ὄραματίζεται ἕνα μέλλον καλύτερον. Τίποτε δὲν τοῦ τὸ ὑπόσχεται.

Ἡ κοινωνία τὸν ἀποκλήρωσε. Ἡ ὑγεία τὸν ἀπορήθηκε. Ζεῖ ἀπ' τὴν συγκατάβαση μᾶς ἀμφίβολης εὐσπλαχνίας. Σᾶς λέγω ὅμως πῶς ἔχει δυνατὴ ψυχὴ, ποὺ τὴν δυναμώνει μοναχὰ ἡ πίστις σὲ καλύτερον μέλλον. Τὸ ξέρουμε ἀπ' τὸ ἔργον του : κάθε πρῶτὸ ἡ κοροῦλα του, πρὶν πάγει στὴ δουλειὰ της—ἐργοστάσιον ἴσως ἢ κονζίνα μεγάλου σπιτιοῦ—φέρνει τὸν πατέρα της στὴ γωνιά τῆς ἐκκλησίας, λέγει τὸ μάθημά της κι' ὕστερα φεύγει μὲ καρδιὰ λαφροῖα, γιὰτὶ βέβαια θᾶχει τὴν ἴδια κι' αὐτὴ πιστὴ. Θὰ κατορθώσει νὰ φύγει, ἀπ' τὴν ταπεινὴ θέσιν ποὺ βροσκαται χάρις σ' αὐτὴ τὴ δύναμη. Θαροῦ πῶς βλέπω κι' ἐγὼ τ' ὄνειρον της. Δακτυλογράφος σὲ κανένα γραφεῖον, ἢ ταμίας, ἢ ἴσως καὶ δασκάλα δημοτικοῦ.

Ἐνας ἄγνωστος κύριος ἐνώθηκε μὲ τὸν κύκλον ἐνῶ μιλοῦσα, κι' ἄκουε χωρὶς νὰ θέλει νὰ κορυφτεῖ. Σὰν ἔπαυα νὰ μιλῶ εἶπε ἀποτεινόμενος σ' ὄλους μας :

—Σεῖς ἔχετε μεγαλύτερον πίστις ἀπ' τὸ τυφλὸ καὶ τὴν κόρη του. Τὶ κάνετε γιὰ νὰ διαδόσετε τὶς ἀρχές σας στὸν κόσμον ;

Τὸν κοιτάσαμε σιωπηλοὶ ἀπορῶντας μαζὶ καὶ σκεπτόμενοι.

—Γιὰτὶ, ξέρετε, ἐξακολούθησε ὁ κύριος, μὴ δύναμη ἐνεργεῖ ἀπὸ τὸ ἄτομον ποὺ τὴ διαθέτει, αὐτὸ τὸ ἄτομον ὅμως δὲν πάσχει παρὰ ἂν ἀντανακλαστὴ ἡ ἴδια δύναμη. Ἡ αἰσιοδοξία φεύγει ἀπὸ σᾶς καὶ ξαπλώνεται στὸν κόσμον, κι' ὕστερα ἀντανακλάται ἀπ' τὸν κόσμον γιὰ νὰ χεῖ καὶ γιὰ σᾶς κάποιο εὐεργετικὸ ἀποτέλεσμα. Ὁ τυφλός μετᾶδωσε τὴν πίστις του στὴ μικρὴ, κι' εἶναι τώρα γύρισμα πίσω τῆς δύναμης τῆς δικιάς του ἢ εὐχαρίστησις ποὺ πέρνει ἀπ' τὴν προδό τῆς. Σεῖς αὐτὴ τὴ δύναμή σας τὴ σκορπίζετε σὲ πράξεις γιὰ νὰ τὴν ξαναπάρτε : ἢ σὲ λόγια καὶ θέλγεστε μὲ τὸν ἀντίλαλον ;

Ἦτανε λόγια σὲ πολὺ φιλικὸ τόνον εἰπωμένα μᾶ, ἦταν καὶ βαρῶ ἐπίπληξη.

—Κομμῆτι ἀδιάκριτος νὰ ἐπέμβω στὴν ὀμιλία σας, ἐξακολούθησεν ὁ ἄγνωστος, μὰ ἔπρεπε νὰ σᾶς μιλήσω γιὰτὶ εἶστε νέοι ἀκόμη. Βέβαια τώρα σκέπτεστε σὲ τί τάχα θὰ μπορούσατε νὰ διαθέσετε τὴ δύναμή σας γιὰ ν' ἀντανακλαστὴ σὲ σᾶς ἀποῦ θᾶχει κι' ἄλλους δυναμῶσει. Εἶμαι βέβαιος πῶς θὰ γράφετε διηγηματάκια εἶπε γυρίζοντας σὲ μένα. Πηγαίνετε νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸν τυφλὸ μάθετε τὴν ἱστορίαν του, ἐκθέστε τὴν ὁμορφᾶ σ' ἕνα διήγημα καὶ φέρετε μου το. Εἶμαι δημοσιογράφος. Ὁ,τι θὰ σᾶς πληρώσω, θὰ τὸ δώσετε

στό τυφλό. Κι' ἡ ἠθικὴ ἀμοιβὴ θάνατο τὸ γύρισμα τῆς δύναμης σας.

Μούδωσε τὸ ἐπισκεπτήριό του.

Θὰ σᾶς φέρω τὸ διήγημα, [ἀπήντησα ἀνακουφισμένη ἀπ' τὴν πίεση τῶν λόγων του. Μὰ δὲ θὰ πάω νὰ βρῶ τὸν τυφλό. Τὸ μέλλο του τὸ βλέπω καθαρὰ σὰ σὲ κρύσταλλο.

Ὁ ξένος χαιρέτισε κι' ἔφυγε χαμογελώντας.

Τὴν ἄλλη βδομάδα τοῦ πῆγα τὸ διήγημα καθαρογραμμένο σὲ ἑξὶ σελίδες. Τὸ διάβασε χωρὶς νὰ κάνει καμμιά κριση, κι' ἅμα τελείωσε καὶ τὸ ξανάβαλε στὸ φάκελλο μουπε.

Θὰ δημοσιευτεῖ. Εἶναι καλογραμμένο ἂν καὶ τὸ θέμα ἀμελέτητο. Μὴ ξαφνίζεστε. Ἡ δυστυχία εἶναι τόσο διαδεδομένη στὸν κόσμο καὶ τόσο πολυποικίλη ποῦ γιὰ νὰ τὴν πολεμήσετε πρέπει πρῶτα νὰ τὴν μελετήσετε, νὰ τὴν μάθετε καλά. Ἐδῶ περιγράφετε μὰ δυστυχία ἀληθοφανῆ ἀρκετὰ μὰ φανταστικὴ πάντα. Ὁ κόσμος θ' ἀρέσει τὸ διήγημά σας καὶ πολλὲς κυρίες θὰ δακρῶσουν στὴν ἀρχή, κι' ὕστερα θ' ἀφήσουν τὴν ἐφημερίδα μ' ἡσυχὴ συνείδηση, γιατί ἡ μικροῦλα αὐτὴ γένηκε δακτυλογράφος σ' ἕνα γραφεῖο κι' ὕστερα ἔγινε μὴ καλὴ νοικοκυροῦλα γυναῖκα κάποιου ὑπάλληλου στὸ ἴδιο γραφεῖο. Δίνετε στὸν κόσμο αὐτὴ τὴν ιδέα: «Ὁ αἰσιόδοξος» νικᾷ παρ' ὄλες τὶς ἀντίξοες περιστάσεις. Μακάρι ὁ κόσμος ν' ἀκολουθοῦσε τὸ δόγμα σας. Μὰ δὲν εἶναι ἀλήθεια. Οἱ ἀδύνατοι σκοντάφτουν πολλὲς φορές καὶ χρειάζονται βοήθεια.

Μὲ πλήρωσε ἀνέλπιστα καλὰ κι' ἔφυγα χαρούμενη. Ὁ κόσμος εἶναι ἐλεύθερος νάχει, τὶς δικές του ιδέες. Τὸ ἐπόμενο πρωὶ πέρασα βιαστικὴ ἀπ' τὴ Ζωοδόχο Πηγὴ σφίγγοντας στὸ χέρι τὸ φακελλάκι μὲ τὰ λεπτὰ. Ὁ τυφλὸς δὲν ἦταν στὴ συνηθισμένη γωνιά του, οὔτε ἡ κόρη του. Ἐλεπε καὶ τ' ἄλλο καὶ τ' ἄλλο πρωὶ. Δὲν τὸν ξανάδα πιά. Στὸ τέλος μοίρασα τὰ λεπτὰ στοὺς ἄλλους ζητιάνους ἐκεῖ γύρω. Διέκοψα καὶ τὸ φροντιστήριο γιατί πλησιάζαν αἱ ἐξετάσεις, καὶ πιά δὲν ξανάπερασα ἀπ' τὴν ἐκκλησία.

Βδομάδες ὕστερα συναντηθήκαμε μὲ τὸν ξένο κύριο στὰ σκαλιὰ τῆς Βιβλιοθήκης.

—Λοιπὸν; πῶς πάει ἡ μικρὴ σου προστατευομένη; ρώτησε.

Τοῦ διηγήθηκα πῶς ἀφοῦ γιὰ πολὺν περὶ μενα νὰ τοὺς δῶ ὕστερα ἔδωσα σ' ἄλλους τὰ λεπτὰ.

—Καὶ δὲ δοκιμάσατε νὰ τοὺς βροῖτε; ρώτησε σηκώνοντας τὰ φρύδια.

—Ὅχι, εἶπα ἔνοχα. Κι' ἀλήθεια, πρώτη φορὰ μοῦ πέρασε τέτοια σκέψη.

Χαιρέτησε κι' ἔφυγε.

Ἐβγαίνα ἀπ' τὶς ἐξετάσεις τῶν Φιλοσοφικῶν ἀφοῦ ἀρίστεψα. Στὴν αὐτὴν περπατοῦσε ὁ ξένος κύριος. Ἄμα μὲ εἶδε πλησίασε.

—Ἦρτα γιὰ σᾶς, μὴ ξέροντας ποῦ ἄλλοῦ νὰ σᾶς βρῶ. Ὁ κλητῆρας μουπε πῶς ἐξεταζούσασταν. Συγχαρητήρια.

—Ἐὐχαριστῶ. Περισμένατε πολὺ;

—Ὅχι. Ἐρχεστε μαζί μου; θὰ πῶμε στὸν τυφλό.

Κατάλαβε πῶς ἀπόρησα μὰ δὲν ἔδωκε καμμιά ἐξήγηση. Περάσαμε τὴν ὁδὸ Ἀκαδημίας, χωθήκαμε σὲ δρόμους ποῦ ὅσα πάγαιναν, γίνονταν ἐλεεινότεροι, καὶ τέλος σταθήκαμε μπρὸς σ' ἕνα γκρέμισμα.

—Ἐδῶ, εἶπε λακωνικὰ ἐκεῖνος.

Κατεβήκαμε μερικὰ σκαλοπάτια σ' ἕνα ἴσος ἡμιπόγειο. Κοντὰ στὸ μοναδικὸ φεγγίτη ὁ ἀέρας ἦταν ὑποφερτὸς· πὺρ μέσα ἦταν ἀποπνικτικὴ δυσωδία. Μπρὸς στὸ φεγγίτη μερικὰ σανίδια πάνω σὲ δυνὸ

κάσσεσ σκεπασμένες μὲ μιὰ ἀχνροστρωμὴ, καὶ πάνω ξαπλωμένη ἡ μικροῦλα. Τὸ προσώπακι τῆς εἶχε τὴ γλωμάδα τοῦ θανάτου. Τὰ χεῖλια τῆς δὲν εἶχαν σταγόνα αἷμα θαρρεῖς, καὶ τὸ στηθάκι τῆς κάτω ἀπὸ τὸ χονδρὸ πονκάμισο ἀνεβοκατέβαινε μὲ κόπο. Ἦταν βυθισμένη. Καθισμένος πλάι τῆς ὁ τυφλὸς ψηλαφητὰ χαίδευε πότε τὰ χέρια τῆς πότε τοὺς ὤμους καὶ τὸ μέτωπό τῆς. Τὸ πρόσωπό του εἶχε μιὰν ἔκφραση ὑπερτάτου πόνου. Μιὰ γυναῖκα μ' ἀγαθὸ συμπονετικὸ πρόσωπο κούνησε ἀπελπισμένα τὰ χέρια τῆς κι' ἔφυγε ὅταν ἐμεῖς κατεβήκαμε. Ἦταν γειτόνισσα.

—Ξανάστε σήμερα ὁ γιατρός; ρώτησε ὁ ξένος τὸν τυφλό.

Κούνησε τὸ κεφάλι του ἐκεῖνος «ναί».

Σταθήκαμε σιωπηλοὶ κοιτάζοντας, κοιτάζοντας ἀνῆμποροι τὴν ἀγωνία τῆς μικρῆς. Ἡ γειτόνισσα ξανάμπηκε βαστώντας ἕνα μπουκαλάκι.

—Τοῦ γιατροῦ, εἶπε, κι' ὕστερα μ' ἕνα νεῦμα καὶ μιὰ ματιὰ μᾶς ἔκανε νὰ καταλάβουμε πῶς τὸ γιατρικὸ ἦρτε πολὺ ἀργά.

Ὁ τυφλὸς σὰ νὰ εἶχε ἀναταράξει λίγο μὲ τὴ παρουσία μας, μᾶς διηγοῦταν.

—... ὄσφραγὴ ἀπὸ δυνὸ χρονῶ. Ἐμένα μὲ τύφλωσε ὁ καταροάκης μὲ ἄλλες ἐπιπλοκές. Ἀπὸ ἑξὶ χρονῶ ξενοδοῦλενε, κι' ἐγὼ τὸ μόνο ποῦ μποροῦσα νὰ τῆς κάνω ἦταν νὰ τῆς μεταδίδω τὶς γνώσεις μου γιὰ νὰ μπορέσει κάποτε νὰ μπεῖ σὲ γραφεῖο. Μὰ τὸ ἐργοστάσιο τῶν καπνῶν ποῦ δοῦλενε τὴν ἔφαγε. Ὅλο πυρετὸς καὶ βήχας. Δουλειὰ ἄλλοῦ δὲν εἴρισκε. Ἐλυωσε, ἔλυωσε ὅσπου μὴ μέρα δὲν μποροῦσε νὰ περπατήσῃ. Ἐδεδεγα τὰ λεπτὰ ποῦχα μαζέφει δεκάρα, δεκάρα γιὰ νὰ τὴν στείλω στὴν ἐμπορικὴ ἅμα θὰ μεγάλωνε. Μείναμε στὸ ἔλος τοῦ Θεοῦ.

Ἡ μικρὴ ἀναταράχθηκε. Μιὰ ἀγωνία τῆς σκέπασε τὸ πρόσωπο, ἕνας στεναγμὸς λαφρός κι' ὕστερα ἡρεμία.

—Σύχασε, εἶπε ἀπλᾶ ἡ γειτόνισσα καὶ σταυροκοπήθηκε.

Τινάχτηκε ὁ τυφλὸς καὶ οἶχτηκε ἄφρονος πάνω στὸ σῶμα τῆς κόρης του ἀγγίζοντας τὸ στόμα τὰ μάγουλά τῆς φιλώντας τὴν, ψάχνοντας τὸ στηθάκι τῆς νὰ δεῖ ἂν χτυπᾷ.

Ἦστερα ἔπεσε κοιμημένος στὰ κοινοῦλια του κι' ἀκουμπώντας τὸ κεφάλι στὰ χέρια ξέσπασε σὲ βαρῶν μοιρολόγι.

Μαίρη, παιδί μου!

Ἀχιτὰ ποῦ δὲν χάθηκαν τὰ μάτια μου..

... Ὁ ξένος μ' ἔπιασε δυνατὰ, ἀπ' τὸ χέρι καὶ μὲ τράβηξε ἔξω στὸν ἀέρα.

—Εἶνε κοντὰ τὸ σπίτι σας; ρώτησε.

Τοῦδωσα τὴ διεύθυνση.

—Θὰ μ' ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς συνοδέψω. Μὲ συγχωρεῖτε ποῦ σᾶς ἔφερα σ' ἕνα τέτοιο θλιβερὸ θέαμα, μὰ ἦταν ἀναγκαῖο γιὰ τὴν ἐκπαίδευσή σας.

Φτάσαμε στὸ οἰκοτροφεῖο. Τὸ παράθυρο τοῦ διαδρόμου στὴν αὐτὴν ἦταν ἀνοιχτὸ καὶ χύνονταν ἔξω συνροδουμένο ἀπ' τὸ πᾶνο τὸ τραγοῦδι μᾶς φίλης μου.

«Νιότη, χαρὰ μου».

Ἐνα οἶγος ἔφ' ασε ὡς τὴ ψυχὴ μου. Τὸ μοιρολόγι τοῦ τυφλοῦ ἀντηχοῦσε ἀκόμη σ' αὐτιά μου, καὶ τὰ λόγια του προσασμοζούνταν στὸν ἦχο τοῦ τραγοῦδιού μας κι' ἔτσι προσασμοζόμενα τόσο τραγικὰ φαίνονταν τόση μεγάλη ἡ δυστυχία!

Κραοὶ ποῦ πίνω καὶ μεθῶ...»

ἐξακολούθησε τὸ τραγοῦδι.

—«Νερὸ στὸ κραοὶ σου» εἶπε σκεπτικὰ ὁ ξένος.